

АПОСТОЛИ

ПОКЛИКАННЯ АПОСТОЛІВ

(Євангеліє від Йоана, 1, 35–51)

Ісус працює над покликанням учнів. Уявімо собі три речі. Порівняймо себе з апостолами, думаючи і говорячи про наше покликання. Апостоли – прості люди, рибалки, малоінтелектуальні робітники. Покликає їх Ісус до найвищої слави у Церкві, так що вони мають перевищити святість і достойність усіх пророків і патріархів Старого Завіту. Порівняймо, від чого і до чого нас покликає. Яке наше достойнство? До достойнства священика, над яке більше у світі не може бути. До слави апостолів долучаються безко нечні дари: наука, чесноти, стан святості, ласка освячувальна, дари Святого Духа, успіхи в праці, дар чудес і так далі. Можемо видіти, як вони, будучи матеріалістами, могли запитати Ісуса і що Він міг їм відповісти. Чи мають запевнене яке-таке життя? «Я сам убогий не маю де голови приклонити» (див. Мт. 8, 20; Лк. 9, 58). Ісус осів, здається, у Капернаумі, а може, в Назареті. Ціле життя був у подорожі. Чи Він може запевнити нам життя?

«Я сам живу з милостині, дуже часто трапляється, що не маю що їсти, дуже часто доводиться мені просто неба спати». – «То може нас будуть люди шанувати?» – «Ні! Будуть переслідувати. Навіть у Назареті схочуть мене убити. Підемо на Голготу, дійдемо

до того, що будемо на хресті так опущені, що по нашім боці нікого не буде».

Мусив Ісус апостолам зрозуміло пояснити, чого можна очікувати у Його товаристві. Але отримають і дари: високий дар убожества, смутку і плачу, Святого Духа, духа мудrosti, чесноти, спрагу й плоди справедливости.

(Із Праці «Духовні вправи для духовенства», Львів, 19–29 січня 1939 р. // ПП, Т. IV, С. 932–933.)

2 Апостоли, в повному значенні того слова, є нашими батьками по вірі. Через їхні руки дав Бог людству і кожному народові у християнській Церкві все, що належить до Божої апостольської традиції. У своєму аскетичному житті, як і в проповіді, не можемо, отже, забувати, що все маємо з їхніх рук. Їхнім апостольським трудам і їхнім молитвам завдячуємо всьому, що маємо.

На перше місце виходить святий апостол Павло, який у своїх Посланнях дав Церкві таке щедре Боже Об'явлення і такі щедрі Божі науки. Між 12-ма апостолами знаходяться Богом натхненні письменники – Петро, Матей, Йоан, Юда, Тадей, може, і Яків. Кожен із них стає учителем для кожного з нас, коли читаємо їхні листи. І ціла Христова Церква є апостольською, тобто побудована на організації 12-ти апостолів, яким Петро був як голова і провідник.

Все те діє так, що, мірою того, як вчитуємося у Святе Письмо і життям молитви вдумуємося в Христове діло, вчимося щораз вище цінити й апостолів, щораз ясніше вбачаючи в них наших батьків-учителів, із рук яких отримуємо від Христа-Спасителя спасення.

(Із Декрету «Почитання святих і правила до декрету», Львів, вересень 1941 р. // ПП, Т. III, С. 426–427.)

БАГАТСТВО

МАЙНО НЕ ТРЕБА СТАВИТИ ВІЩЕ ВІД БОГА

3. Христос застерігає, щоб люди, дбаючи про багатство, не цінили майно понад Бога, понад совість, понад щастя вічне; щоби дарів Божих не замінили собі на шкоду, бо було би правдивою шкодою для чоловіка, правдивим злом, коли б через маєток один другого кривдив, коли б задля гроша запропастив свою безсмертну душу, відкуплену Кров'ю Ісуса Христа. Так уживане добро не є вже для чоловіка добром, але правдивим злом, бо «яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занапастить власну душу?» (Мт. 16, 26). Який хосен чоловікові, який хоч би весь світ придбав, а погубив свою душу?

І я за Христом повторюю: працюйте, браття мої милі, дбайте про добро земнє, цініть його! З цілого серця уділяю вам на ту працю благословення. Але, попри те, не забувайте про важливіше: «Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться» (Мт. 6, 33).

Царством Божим називає Ісус Христос моральності, дотримування заповідей Божих і щастя вічне. Дбайте найперше про Царство Боже і про все те, що до нього веде, а працю туземну поставте на друге місце, бо тоді матимете запоруку від самого Бога, що праця вам принесе щастя. Працюйте, але так, щоб, доробляючись добра дочасного, вічного не стратити: працюйте, але з ласкою і благословенням Божим, бо без нього недалеко зайдете і долі на сім світі не знайдете.

(Із Пастирського послання до вірних
Станиславівської єпархії «Перше слово Пастиря»,
Станиславів, 1 серпня (20 липня) 1899 р. // ПП, Т. I, С. 9.)

БЕЗБОЖНІСТЬ

4. Гірше від усякої кризи і гірше навіть війни – це 4. та страшна і завзята боротьба, яку з ненавистю ведуть проти всякої релігії, проти самого Бога. Безбожність, що була донедавна винятковим явищем, підтверджувана могутньою державою Європи, розширяється, як страшна зараза, на цілий світ.

Темне і страшне перед нами майбутнє. Іде на нас світова революція, що вже загорнула великі частини світа. Вона принесе нам передовсім безоглядне переслідування Церкви. Такі часи переслідування, часи мученичої смерти для багатьох є часами відступства, зради, часами зіпсуття і невіри, часами безбожності. То часи, які брат буде передавати брата на смерть і отець – дітей, часи, в які будемо всі ми зненавиджені для Христового імені.

(Із Пастирського послання до духовенства та вірних щодо переслідування Церкви та з пересторогою перед безбожністю, Львів, травень 1932 р. // ПП, Т. II, С. 87–88.)

БЛАЖЕНСТВА

5. Одним із найбільш таємничих уривків Святого Письма є та частина Христової проповіді, в якій Христос представляє блаженства.

Без найменшого сумніву, Христос говорить про євангельську праведність, описує християнське життя, а описує його внутрішніми духовними прикметами, яким відповідає цілий ряд не менше таємничих нагород. Очевидно, в тих блаженствах Христос дає